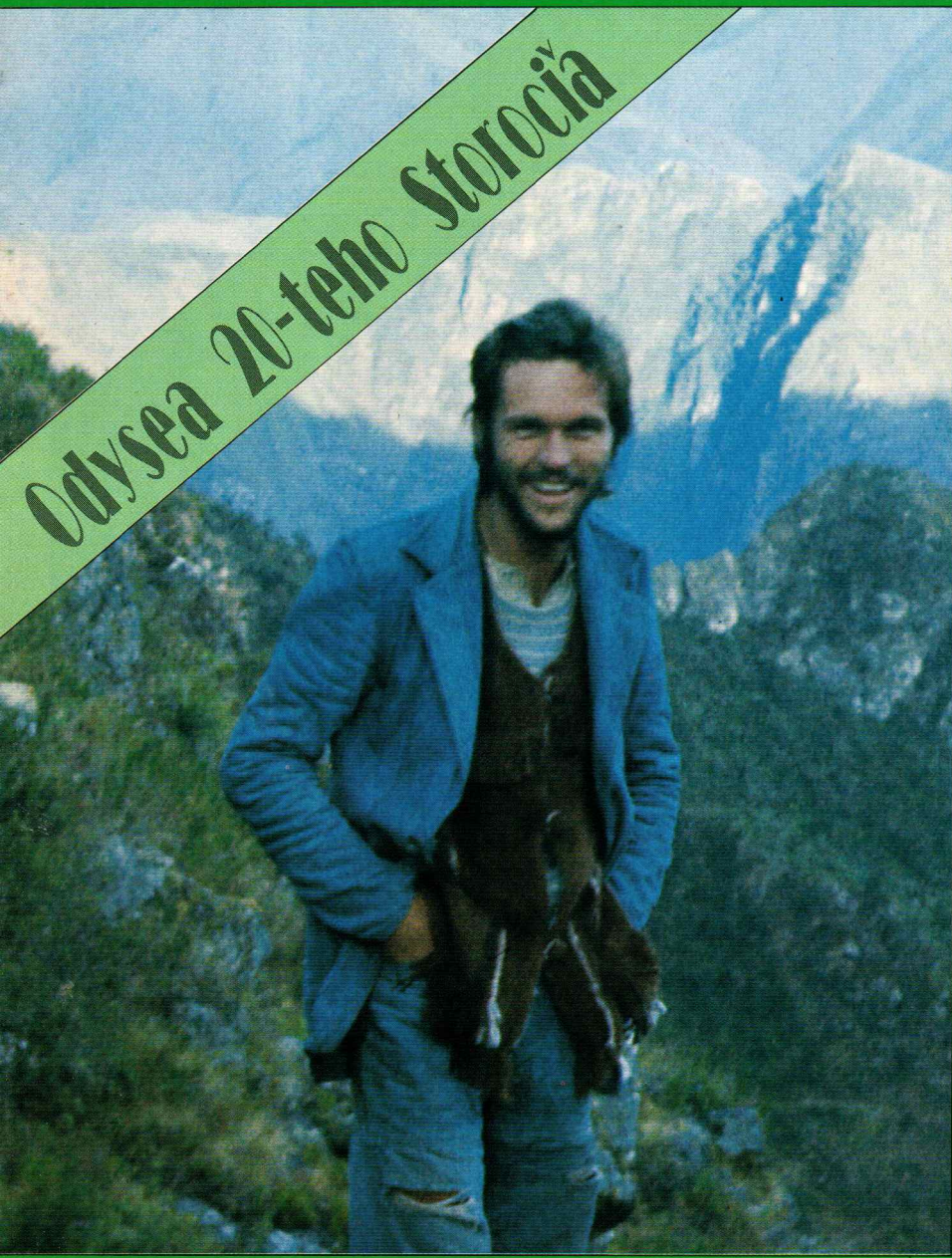

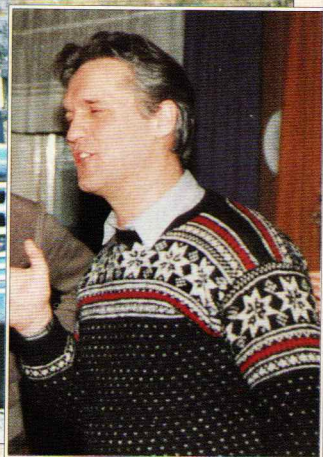
HLAS

Odysea 20-teho Storočia

SNY O DOBRORODRIZŠTVE

ODYSEA 20-TEHO STOROČIA

**Wolfgang Dietrich,
Meerbusch, Nemecko**

Celú svoju mladosť som prežil snívaním o dobrodružstvách. Spisovatelia, ako napríklad Jack London, mi pomáhali pritom, aby Divoký Západ ožíval v mojich predstavách. Túžobne som čakal na deň, keď budem môcť vypadnúť z prostredia, ktoré ma zväzovalo svojou všednosťou a budem prežívať romantiku vzdialených krajín.

V roku 1969 sa moje sny uskutočnili. Spoločne s manželkou a synom sme sa nalodili na loď v Brementhavene a o tri a pol týždňa sme pristáli v Perthe, v Austrálii. Bolo to moje prvé veľké mimoeurópske dobrodružstvo.

Austrália je úplne odlišná od Európy, preto som mal problémy pri hľadaní vyhovujúceho zamestnania. Bol som vyučený telekomunikačný technik a pretože moje vzdelanie oficiálne neuznali, musel som robiť nekvalifikované práce. Mojmím prvoradým cieľom bolo zlepšiť svoju finančnú situáciu, preto som robil všetko, čo prišlo. Pracoval som v meste, v lese, všade tam, kde

sa dali rýchlo zarobiť doláre. Robil som všetko preto, aby som mal úspech.

Práca v lese bola pre mňa veľkým dobrodružstvom. Večer sme sedávali okolo táborového ohňa a počúvali divoké príbehy. Keďže ma nebezpečenstvo vzrušovalo, prihlásil som sa na šesťmesačný kurz pre kaskadérov. Robili sme rôzne bláznivé kúsky — nechali sme sa zraziť autom, skákali sme z idúcich vozidiel, padali z koňov v plnej rýchlosti, bili sme sa pästami atď. Vo svojich predstavách som sa už videl v Hollywoode, obklopený prekrásnymi dievčatami.

Po skončení kurzu som sa dal znovu na cesty. Naše manželstvo sa medzičasom skončilo rozvodom a ja som sa vrhol na čítanie filozofov, napr. Henryho Millera, ktorý mal veľký vplyv na spôsob môjho rozmyšľania. Jedna z jeho hlavných téz je tzv. „morálka modernej sexuality“. Z jeho pohľadu v živote, ktorý nemá žiadnu hodnotu, má sex vyslobodzujúcu funkciu. Aspoň takto som tomu ja porozumel.

V nasledujúcich rokoch mala uvedená téza na mňa veľmi zlý vplyv. Teraz už viem, že človek si musí dávať veľký pozor na to, aký druh literatúry číta, pretože ovplyvní jeho život i myslenie. Keď sa pozerám retrospektívne dozadu, uvedomujem si, o čo neporovnateľne lepší vplyv by mala na môj život Biblia.

Keď som prešiel Austráliu, chcel som ísť do Singapúru. Nastúpil som na loď, ktorá tam mala namierené. Počas tejto cesty som spoznal krásne čínske dievča. Po celý čas som sa pokúšal bližšie sa s ňou zoznámiť, ona však neprestajne rozprávala o Ježišovi. Toto sa dialo celých sedem dní. Neprestajne som sa jej pokúšal vysvetliť, že je to intelektuálne nesprávne, no ona sa nedala. Nikdy predtým som takéhoto človeka nestretol, preto to vo mne zane-

chalo hlboký dojem. Hovorila mi, „Wolfgang, nie je potrebné, aby si precestoval celý svet, Ježiš môže to prázdne miesto, ktoré máš v srdci, zaplniť hneď, tu na lodi.“

Keďže som si uvedomil, že záväzok pre Ježiša by mal v mojom živote dramatické následky, celú vec som vo svojej mysli odsunul. V Singapúre môj pokles pokračoval. Sex a drogy boli mojimi každodennými spoločníkmi. Neskôr som sa vydal na cestu po juhovýchodnej Ázii — cez Thailand, Malajsiu, Laos a dokonca aj Kambodžu. Novinári, ktorí sa odtiaľ práve vrátili, ma varovali, aby som tam nešiel, ja som im však nevenoval žiadnu pozornosť. Vojnu na vlastné oči som vlastne predtým nikdy nevidel. Mesto bolo v stave obliehania a neprestajne sa strieľalo. Prírodné, víza boli obmedzené, preto som sa musel stále sťahovať.

V živote to už tak býva, že akonáhle určitý cieľ dosiahneme, stráca svoju príťažlivosť. Zdalo sa, že vzrušenie a dobrodružstvo, ktoré som neprestajne hľadal, sa stále odo mňa vzdalovali, ležali za obzorom. V ére hipsov a guruov som odcestoval do Neapola, Burmy a Indie a začal som sa zaujímať o budhizmus. Niečo sa mi tam však nezдалo v poriadku. Hovorili o pokoji, ale šťastie a radosť som u nich nevidel.

Keď som utratil všetky peniaze, vrátil som sa domov. Nebol som doma tri roky a všetko sa mi tam zdalo šedivé a beznádejné. Nebol som schopný vyrovnáť sa s tým a začal som okrádať svojho zamestnávateľa. Za ukradnuté peniaze som si kúpil moderné športové auto a pravdaže som ho i zopárkrát nabúral, pretože som pil a bral drogy. Opäť som vefa cestoval po Európe, zdalo sa mi však, že môj nepokoj stále rastie. Nevidel som v živote žiadny zmysel, nič nemalo pre mňa význam.

Po dvoch rokoch som zohnal dosť peňazí na to, aby som sa znovu mohol vydať na cestu, tentokrát do USA. Nemecká polícia ma hľadala, pretože sa stratilo veľa peňazí. Odsťahoval som sa do Mexika, kde som stretol dievčinu, do ktorej som sa zamiloval. Rozhodli sme sa, že sa spoločne vydáme do Latinskej Ameriky. Sedem mesiacov sme cestovali stopom, autobusom, čokoľvek sa naskytlo ako lacná doprava.

Takto sme prešli po ceste Inkov, cez Andy a skončili sme v Buenos Aires, v Argentíne. Jedného dňa som pocítil veľkú slabosť a odišiel som do nemeckej nemocnice, aby zistili, čo mi je. Po stanovení diagnózy — infekčný zápal pečene, mi hneď nariadili karanténu. To však nebolo všetko. Ešte predtým ukradli všetky moje peniaze a cestovné šeky v Peru. Zdalo sa, že som na konci cesty. Keď sa blížil môj odchod z nemocnice, bol som úplne zlomený.

Zatelefonoval som otcovi, či by mi neposlal lístok a on ho poslal. Na letisku v Düsseldorfe ma čakal šok. Čakal ma tam otec, sestra a celá kopa mladých ľudí, ktorých som nepoznal. Zo všetkých vyžarovalo niečo zvláštne, hlavne som si to všimol na mojej sestre. Všetci ma objali a povedali mi: „Sme šťastní, že si tu“. Ja som si povedal: „Čo vlastne títo ľudia odo mňa chcú, veď ich ani nepoznám“. Potom mi povedali, že sa za mňa modlili. Moja sestra sa za mňa začala modliť prvá a prosila ich, aby sa modlili s ňou za môj návrat.

Musím povedať, že skoro mi vypadla cigara z úst. Nemohol som veriť vlastným ušiam! Po svojom pobyte v nemocnici som bol zoslabnutý, preto som sa musel doliečiť. Sestra ma navštevovala a rozprávala mi o tom, ako našla nový zmysel života a nových úžasných priateľov. Povedala mi: „Poď so mnou, viem, že si sa častokrát vo svojich pria-

teľoch sklamal, presvedč sa, že títo ľudia sú iní. Aj ja som sa stala kresťankou.“

Šiel som s ňou. Na svojich stretnutiach hrali na gitare, spievali a rozprávali sa o Ježišovi. Bolo to pre mňa niečo úplne nové. Začal som byť zvedavý a počúval som, čo hovoria. Onedlho som začal klásť otázky a dostával som prijateľné odpovede. Boli to ľudia ako ja, cestovatelia, niektorí z narkomanskej subkultúry, a preto som mohol prijať, čo hovorili. Získaval som presvedčenie, že títo ľudia mali to, čo som hľadal. Časom som cítil stále väčšiu prázdnotu a zdalo sa mi, že sa to nikdy nezmení. Presvedčil som sa, že vnútornú prázdnotu nemôžu zaplniť ani všetky peniaze alebo dobrodružstvá sveta.

Vnútorný boj za Boha i proti Bohu trval už niekoľko týždňov a ja som už nemohol ani spávať, ani rozmýšľať o niečom inom. Konečne som zašiel za priateľom a povedal som mu: „Chcem mať to, čo máš ty. Čo pre to musím urobiť?“ Povedal mi, že sa mám modliť. Pretože som ani nevedel ako, poprosil som ho, aby mi pri tom pomohol. Bolo to neuveriteľné. Keď ma viedol v jednoduchej modlitbe, zdalo sa, akoby mi z pliec spadol ťažký balvan. Zrazu som vedel, že ma Boh prijal do svojej rodiny takého, aký som, a odpustil mi všetko, čo som v živote vyviedol. Konečne som stratil pocit viny za všetky tie krádeže, ublíženia a pokazené vzťahy. Vo svojom vnútri som cítil, že Boh ma prijal a že sa v mojom živote všetko zmení.

Odvtedy už prešlo šesťnásť rokov a stále je to lepšie a lepšie. Zmenil som sa zo dňa na deň a mojou jedinou túžbou sa stalo, aby som sa o ten nájdený pokoj a radosť mohol rozdeliť i s druhými. Bol som taký nadšený, že som chodil každý deň von, do ulíc, aby som mohol s ľuďmi hovoriť o Biblii.

Keď som o tom napísal dievčine, ktorú som stretol na lodi do Singapúru, odpísala mi, že sa po celé tie roky modlila za to, aby Boh zmenil môj život. Bola to odpoveď aj na modlitby mojej sestry.

REDAKTOR HLASU: *Chceš povedať, že od tej doby, keď si poz-*

val Ježiša do svojho života, za celých 16 rokov si už nikdy neprežíval vnútornú prázdnotu?

WOLFGANG: Vždy, keď bol Ježiš v strede môjho života, bolo všetko v poriadku, keď som však začal robiť veci svojím vlastným spôsobom, všetko sa zvrtilo nesprávnym smerom.

Keď som zbadal, že sa vracia nepokoj, začal som viac času tráviť pri modlitbách, čítaním Biblie a prosil som Boha, aby mi odpustil a ukázal svoju cestu. Povedal by som, že celé tajomstvo spočíva v tom, že Boh sa musí stať nielen teoretickou súčasťou nášho života, ale i praktickou časťou každého dňa. Dobrou ochranou pred falošnými učeniami môže byť vzťah so skúseným kresťanom alebo skupinou. Oni vám môžu pomôcť a varovať vás pred rôznymi druhmi nebezpečia. Je prirodzené, že každá rada by mala byť overená v modlitbe. Pán Ježiš je náš vodca, Boh však môže používať rôznych ľudí, ktorí vás budú vystríhať, ak idete nesprávnym smerom.

Po určitej dobe môjho chodenia s Ježišom Kristom som sa nevedome zaplietol so skupinou ľudí, ktorí išli nesprávnym smerom. V tomto období som nebol ochotný počúvať radu skúsených kresťanov, myslel som si, že ja viem všetko najlepšie, preto Pán Boh nemohol upútať moju pozornosť bezbolestným spôsobom. Musel som prežiť vo svojom živote ťažké veci, aby som si uvedomil, že sa riadim falošným učením. Pán Boh mi ukázal, čo sa stalo a ja som Ho prosil o odpustenie. On mi navrhol radosť a pokoj. Od tej doby si dávam pozor, aby som strávil primeraný čas čítaním Biblie, modlitbou a rozhodovami s inými kresťanmi, ktorí odpovedia na moje otázky.

Medzičasom mi Boh daroval aj prekrásnu manželku. Lan Hiang je Číňanka a pochádza z Indonézie. Boh nás spojil, vyriešil naše problémy a daroval nám domov plný radosti. Je to v mojom živote čosi mimoriadne, pretože to bola tiež čínska dievčina, ktorá mi prvá rozprávala o možnosti osobného vzťahu s Ježišom. S manželkou máme tri

krásne deti. Pracujem v miestnom zbere a som vo výbore Düsseldorfskej Chapter FGBMFI. Boh nás žehná v každej oblasti.

Teraz mám nové povolanie. Pracujem so starými ľuďmi a som riaditeľom penziónu pre dôchodcov v Neukirchene-Vluyne. Vo svojej práci môžem pomáhať ľuďom a modliť sa za nich. Je dôležité, aby si povedal aj iným o tom, čo s tebou Boh urobil, či už je to v tvojej práci alebo v skupinách, ako je napr. FGBMFI.

Pán Boh bol celé tie roky ku mne veľmi dobrý a ja by som svoj vzťah s Ním nevymenil za nič, čo som prežil na svojich dobrodružných cestách! Nepochybne Ježiš bol odpoveďou na môj nepokoj. On ma naplnil, dal mi pokoj a radosť, ktoré nemôže nahradiť nič z môjho predchádzajúceho života.

Wolfgang Dietrich je riaditeľom domova dôchodcov v Neukirchene-Vluyne. Je aj členom výkonného výboru Chapter v Düsseldorfe. So svojou manželkou Lan Hiang majú tri deti.

Andrew McLeish, La Varenne Saint Hilaire, Francúzsko

Často som trpel na herpes simplex (zima), niekedy aj desaťkrát do roka. Modlil som sa za uzdravenie v Ježišom mene a okamžite som vedel, že sa mi už nikdy nevráti. Je tomu už rok a ja vám môžem s radosťou oznámiť, že sa mi táto choroba ani raz nevrátila. Som presvedčený, že Boh ma dokonale uzdravil.

Prečo práve ja?

David Frank, Entzheim, Francúzsko

Prvého septembra 1980, cez školské prázdniny, som pomáhal zamestnancom môjho otca pri nakladaní 25-tonového auta. Nakladali sme strúhanú kapustu do kontajnera dopravným pásom. Náhle som sa pošmykol na mokrej kapuste, zachytil ma bežiaci pás a bezpečnostný pás, ktorým som bol pripútaný, mi skoro odtrhol ľavú ruku. V bolesti som vykričkol, niekto rýchlo zastavil stroj a pustil ho dozadu, aby ma vyslobodili. Ešte stále pri vedomí ma potom zanesli do kancelárie a položili na gauč. Vtom prišiel môj otec a veľmi vyrovnaným hlasom mi ponúkol, že sa za mňa bude modliť.

Mal som vtedy iba deväť rokov, vedel som už však, že môj otec osobne poznal Pána Ježiša. Myslel som si, že je to ohromné mať kresťanských rodičov, ale ja sám som ešte v Ježiša neuveril. Bol som spokojný s počúvaním biblických príbehov.

Ležal som na stole, čakal na záchranku a jedinú, na čo som v tom okamihu mohol myslieť, bolo: „Prečo práve ja, prečo sa to stalo práve mne? Takéto veci sa predsa stávajú iba dospelým!“

Z pozície, v ktorej som ležal, som nemohol vidieť na svoje poranenie a bol som stále pri plnom vedomí. Natoľko som sa ovládal, že som ešte dokázal povedať otcovi, kde je moja zdravotná karta. Otec sa pokúšal dať ma trochu do poriadku, aby matka pri pohľade na mňa nedostala šok. Povedal mi: „Vieš, matka je veľmi citlivá, keď ňu uvidí, veľmi zbledne.“ Mezitým prišla moja teta, ktorá tiež bola úprimnou kresťankou a začala sa modliť. Keď prišla moja matka, zareagovala presne tak ako sme očakávali, ale potom sa i ona začala modliť.

Konečne, po dvadsiatich minútach prišla záchranka, nanešťastie však mala defekt na kolese. Keď videli môj stav, pokúšali sa zavolať helikoptéru, nebolo však možné ju zohnať. Nemajúc žiadnu inú možnosť, zavolali teda ešte jednu záchranku. Celú dobu som bol pri plnom vedomí.

Po päťhodinovej operácii, keď som mal na ruke päťdesiat stehov, uistil chirurg mojich rodičov o tom, že bude všetko v poriadku. Mal však pochybnosť, či budem môcť používať svoju ruku tak ako predtým. O šesť dní neskôr ma prepustili z nemocnice.

Po ročnej rehabilitácii bol chirurg veľmi prekvapený, že moja ruka bola

opäť dokonale funkčná. Tvrdil, že je to skutočný zázrak.

Keď som len o vlások unikal smrti, uvedomil som si, že musím urobiť dôležité rozhodnutie. Ježiš trpel a zomrel za mňa. Vedel som, že len On mi môže darovať večný život. Začal som čítať Bibliu a konečne som porozumel, že to nie je len kniha pekných príbehov, pochopil som, že je to pravda a že je to osobný list lásky od Boha pre mňa.

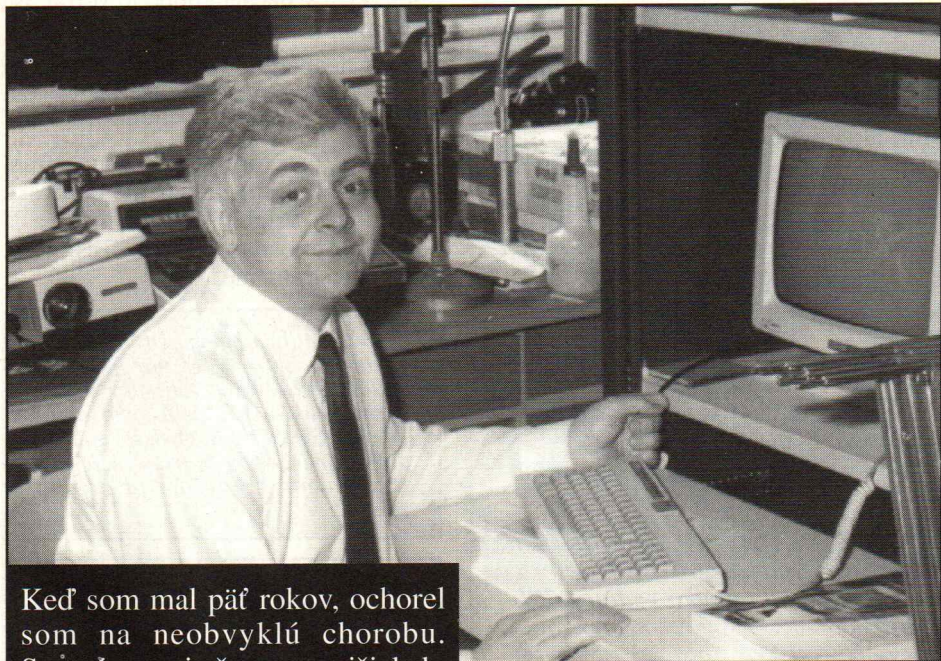
Nemôžem povedať, že som sa stal okamžite dokonalým, naučil som sa však, že Ježiš rozumie našim problémom a ak Mu dovoľíme, vyrieši ich. Chce nám pritom pomôcť tak, že nám posieľa svojho Svätého Ducha. Neskôr som bol pokrstený Svätým Duchom a to mi pomohlo v rodinnom živote i v škole, kde sú mladí ľudia pohltení množstvom problémov. Mnohí z nich cítia vnútornú prázdnotu a snažia sa ju vyplniť filozofiou, vedou, hudbou, sexom alebo drogami.

Od môjho úrazu pred jedenástimi rokmi som prešiel obdobím puberty — obdobím, v ktorom mladí ľudia postupne opúšťajú rodinné prostredie a objavujú vonkajší svet — s jeho úspechmi i pádmi. Často som si myslel, že kresťania musia byť vždy úspešní, no minulý rok som nezložil skúšky v druhom ročníku ekonomickej fakulty na univerzite. Neskôr som pochopil, že to Pán dopustil, aby zlomil moju pýchu. Myslel som si, že som najlepším študentom, i keď to nebola pravda. Spoliehal som sa na svoje vlastné sily a zabudol som, že jediný, na koho sa môžeme skutočne spoliehať, je Pán Ježiš Kristus.

David Frank má 20 rokov, študuje ekonómiu a obchod na univerzite v Strasbourgu. David je členom strasburskej Chapter FGBMFI.

NEMÁM POCHYBNOSTI

David Millward,
Birmingham,
Anglicko

Keď som mal päť rokov, ochorel som na neobvyklú chorobu. Spomínam si, že som prišiel do izby práve vtedy, keď doktor vysvetľoval mojim rodičom, „myslím, že má 50 percentnú šancu.“ Zamdlel som a prebudil som sa za 12 hodín pod kyslíkovým stanom. Ukázalo sa, že mám obojstranný zápal pľúc. V nasledujúcich týždňoch sa môj starý otec, ktorý bol pastorm v Lancashire, spolu s mnohými za mňa modlili. Odvtedy viem, že som tak skoro vyzdravel aj vďaka ich modlitbám.

REDAKTOR HLASU: *Je to, že si sa stal kresťanom, výsledkom tejto tvojej skúsenosti?*

DAVID: Otvoril som sa Pánu Ježišovi Kristovi. Keď som mal 11 rokov, navštevoval som mládežnícke stretnutia, kde raz pastor povedal, že naše meno musí byť zapísané v Baránkovej knihe života (Zj 21,27). V ten večer som išiel domov a v súkromí svojej spálne som sa modlil: „Ježiš, zapíš aj moje meno do Knihy života.“ Na poslednom stretnutí jeden z kazateľov rozprával príbeh máleho dievčatka, ktoré videl plakať

za dverami. Keď som sa spýtal prečo plače, odpovedala mi: „Stále prosím, aby Ježiš prišiel do môjho života.“ Uspokojil ju a vysvetlil jej: „To nie je potrebné, ak Mu veríš vo svojom srdci, jedenkrát to stačí.“

V tú noc som zvolal k Pánovi, „Pane, verím!“

V období do svojich 20-tich rokov som bol viackrát vo Francúzsku na populickej evanjelizácii. Cítil som vnútornú istotu, že ma Boh volá do služby. Tiež som cítil, že by som mal získať dobré technické vzdelanie. Budem ho môcť použiť v cirkvi. Onedlho som začal pracovať v spoločnosti pre šírenie nahrávok. Začal som veľa cestovať a bol som v styku s mnohými kresťanskými spoločenstvami a seminármi.

Moje pôvodné vzdelanie bolo v oblasti vedeckej techniky a získal som dobrú odbornosť v oblasti fyziky. Keďže v oblasti audiovizuálnych služieb boli lepšie príležitosti získať zamestnanie, predsedal som neskôr na túto oblasť.

REDAKTOR HLASU: *Máš vzdelanie vedeckého charakteru; nevidíš konflikt medzi vedou a Bibliou?*

DAVID: Verím tomu, že medzi vedou a knihou Genesis v Biblii nie sú žiadne nezrovnalosti. Verím, že Boh stvoril Adama a Evu a túto zem. Vo vede nejestvuje ani jeden princíp, ktorý by odporoval tomuto faktu. Podľa môjho názoru, práve naopak, evolučná teória odporuje fyzikálnym zákonom.

REDAKTOR HLASU: *Keď si v minulosti využíval svoje technické schopnosti pre službu Bohu, stretol si sa aj so zázrakmi?*

DAVID: Po evanjelizáciách som sa obvykle modlil s pastormom za nemocných. Jedna žena nás žiadala o modlitbu, a vysvitlo, že bola slepá. Po spoločnej modlitbe odišla s uzdravenými

očami. Pre jej dcéru to bol taký šok, že zamdlela. Po prekonaní šoku odišli obidve domov a oslavovali Boha. O šesť mesiacov pozdejšie som siretol niekoho, kto túto ženu poznal. Povedali mi, že ešte stále vidí. Videl som tiež uzdravenie u ľudí s artritídou. Videl som mnohé uzdravenia. Boh je skutočne živý a v dnešnej dobe je veľmi aktívny.

Je to nádherné, keď môžete stáť na mieste, kde vidíte zázraky na vlastné oči.

Aktívne sa podieľam i na práci v FGBMFI. Teraz plánujeme európske stretnutie v Brightone v júli 1992 a ja som v prípravnom výbore. Teším sa, že sa tam stretneme.

David Millward je hlavný audio-vizuálny technik na Birminghamskej fakulte stravovania, turistiky a výtvarných umení. Je oblastným riaditeľom FGBMFI v Anglicku. Spolu so svojou manželkou Máriou majú dve deti, Cathryn (16 rokov) a Petra (13 rokov).

Krst Svätým Duchom

Niektoré príbehy uverejnené v tomto vydaní časopisu HLAS hovoria o krste Svätým Duchom. Je to biblická skúsenosť, ktorá je zasľúbená pre nasledovníkov Ježiša Krista. Jej cieľom je vyzbrojiť kresťana mocou ku konaniu Božej vôle. V Biblii sa častokrát hovorí o tejto skúsenosti v knihe Skutkov.

Ak máte záujem o ďalšie informácie, obráťte sa na miestnu Chapter (skupinu) FGBMFI (pozri stranu 18).

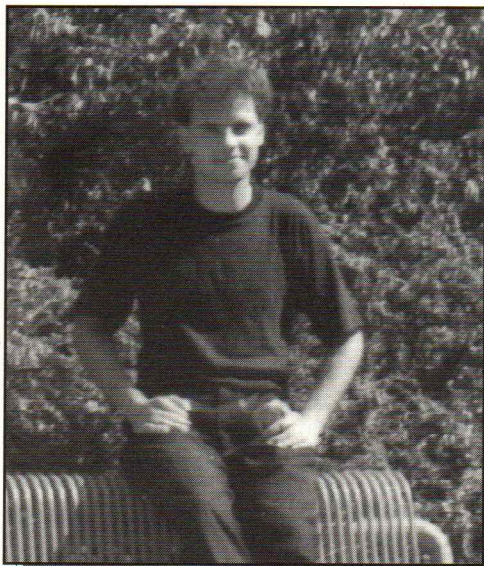
... ON SKUTOČNE

Jaroslav Pištek,
Bratislava, ČSFR

VOŠIEL

Bol som vychovávaný v tradičnej katolíckej rodine, moji rodičia ma od mladosti viedli k tomu, aby som chodil do kostola. Chodil som aj na náboženskú výchovu, kňaz nám vždy rozdával tužexové cukríky a to bolo asi tak všetko, čo som z toho mal. Časom som trochu vyrástol a zistil som, že náboženstvo a všetko s tým spojené mi vôbec nič nedáva, a že všetko, k čomu ma rodičia viedli — že treba hovoriť každému pravdu, že treba milovať ľudí okolo seba, že treba dopriať šťastie a pokoj aj ostatným — sa rozplynulo ako vzdušný zámok. Keď som sa rozhlíadal okolo seba, videl som neúprimnosť, bolesť, chamtivosť, pretváрку, povedal by som, že to bola zima v medziľudských vzťahoch. Dosť som sa snažil nájsť všetky tie hodnoty, ktoré mi ukazovali rodičia v mladosti. Tým v mojom srdci narastal ešte väčší rozpor medzi skutočnosťou a tým, čo by malo byť.

Všetky moje ilúzie o tom ako si zariadim svoj život, o tom, akú školu vyštudujem a čo budem potom robiť, sa rozpadli ako domček z karát. Mal som v tom čase asi 15 rokov a úplne som stratil akýkoľvek zmysel života a cieľ, za ktorým by som šiel. Začal som sa utiekať k takému sneniu s otvorenými očami a čím krajšie som si predstavoval život, tým tvrdší bol náraz o dennú realitu. Tento rozpor som musel začať nejak „liečiť“ a tak som začal fetovať, piť v spoločnosti ľudí, pre ktorých bol takýto život normálny a ktorých som mal rád. Bol som presvedčený, že Boha určite niet. Nikdy som Ho nevidel, nikdy

som Ho nepočul, nikdy mi nepomohol, tak prečo by som v Neho mal veriť. Najhoršie bolo to, že som bol telesne zdravý, ale vnútorne som veľmi trpel. Nevedel som nájsť skutočný pokoj a trvalé šťastie. Mával som často hlboké depresie, denne som aspoň dvakrát rozmýšľal nad sebevraždou a myšlienky na môj vlastný pohreb ma zvláštnym spôsobom uspokojovali.

Od tejto záťaže som si oddýchol vlastne len vtedy, keď som fetoval, pritom som si vždy „výborne“ psychicky odpočinul a uvoľnil sa. O to horšie to bolo potom, keď som sa dostal do reality. Náraz ma vždy bolel a vyvolal novú vlnu depresie. Všetmožno som sa snažil zbaviť toho strašného negativizmu, ktorý ma obklopoval, dostal som sa me-

dziiným aj k psychotronike. Dostala sa mi do rúk kniha, kde boli opísané rôzne veci, ktoré som už zažil, napríklad telepatia. Pri pozitív toxickej látky je človek „schopný“ prenášať a prijímať myšlienky bez akejkoľvek zjavnej komunikácie. Mnohokrát sa nám stalo, že sme mali spoločné sny, alebo sme sa rozprávali bez toho, aby sme otvárali ústa. V tom, ako som sa nazdával, som našiel straténý zmysel života, začal som sa tým vážne zaoberať — od telepatie až po hypnózu, ba dokonca som akosi uveril, že Boh skutočne existuje, čiže „veril som v Boha“. Rozhodol som sa, že nadobudnem takú psychickú silu, že vlastnou vôľou dokážem zlomiť akúkoľvek depresiu.

Keď sa mi zdalo, že je všetko v poriadku a že som vyhral, tak to znovu na mňa prišlo. Znovu som bol tak hlboko až tam niekde dole, že nižšie sa už byť nedá a znovu som si musel podrezať žily, aby mozog bol vôbec schopný pochopiť, že človek tak trpí bez toho, aby telu niečo chýbalo. Skrátka som musel vidieť svoju vlastnú krv, inak by som sa asi zbláznil. V tomto stave som išiel na vojnu a vážne som uvažoval o tom, že tam jedného dňa sebevraždu určite spácham. Keď sa ma v tomto čase niekto spýtal na moje presvedčenie, tak som povedal, že som veriaci. Dnes viem, že to bola zlá viera, v Biblii sa píše, že v Boha veria aj démoni, ale sa desia.

Na vojne som stretol skutočného kresťana. Raz som sa mu zdôveril s tým, že prežívam depresie a že som to chcel niekedy skončiť. On mi povedal, že za každou depresiou a za každou sebevraždou sa skrýva duch, ktorý je schopný nahovoriť človeku také nezmysly, že nakoniec tú sebevraždu spácha. Povedal mi, že ak sa chcem zbaviť tohto ducha, musím prijať Ježiša Krista ako svojho osobného Spasiteľa a poprosiť Ho, aby vošiel do môjho srdca a úplne ho vyčis-

til. Tak som k tomu Ježišovi, ktorého som akosi nebral do úvahy, hoci som o ňom vedel, deň alebo dva (neviem presne), volal a pamätám sa na to ráno, keď skutočne vošiel do môjho srdca. Dovtedy som mal v sebe taký veľký čierny kameň, ktorý strašne ťažil a nedával nádej na zmenu, na odpočinutie a na šťastie. V to ráno som tam mal nový kameň. Bol biely a chvíľami sa mi zdalo, že je naplnený héliom, pretože som sa od šťastia takmer vznášal. Depresia bola a je navždy preč, Haleluja!

Celé toto krásne, čo neviem nazvať slovami, zostalo v mojom srdci a navonok sa prejavovalo pomerne zriedka, no stále častejšie. Prišiel som z vojny a moji rodičia videli zmenu. Ich to však veľmi nezmenilo. Potom som raz išiel do kresťanského tábora. Jedného večera keď sme šli spať, chytila ma jedna sestra za ruku a povedala: „Poď, v kuchyni sa modlia, poďme sa tam pozrieť.“ Otvoril som dvere a tam — Letnice. Bolo tam asi 15-20 ľudí, všetci sa nahlas modlili a každý v inej reči. Jasne som vedel, že toto sa deje vtedy, keď je na ľudí vyliaty Svätý Duch. Tak som si kľakol a modlil sa takúto modlitbu:

„Pane, vidím, že veľmi žehnáš svojim deťom okolo mňa a ak sa tam nájdu nejaké omrvinky na Tvojom stole, ja si ich rád zoberiem od Teba.“ V tej chvíli, keď som sa tak sklonil pred Bohom, naplnil ma svojim Duchom a všetko to krásne a šťastné čo som mal v srdci, vytrysklo na povrch. Všetka tá skrytá radosť v mojom vnútri vystúpila von a ja som sa musel smiať od šťastia. Bola to pečať živého Boha, ktorá potvrdzovala, že ma prijal takého aký som. Dovtedy som to iba tušil a teraz to už viem. Pán mi daroval nový jazyk a hlavne úžasnú radosť z toho, že som zachránený. Už nemusím fetovať ani piť, všetko staré pominulo, hľa, Pán stvoril všetko nové. Vďaka Bohu za Jeho nevýslovnú milosť. □

Bol 17. apríl 1989 a bostonský maratón, dlhý 27,5 míle, sa blížil ku koncu. Moje telo bolo na hranici svojich možností, ale volanie 1,5 milióna prítomných ľudí a energia, ktorá z nich prúdila, povzbudzovali môjho ducha.

*Rich Sprenkel, ml.,
Chico, Kalifornia*

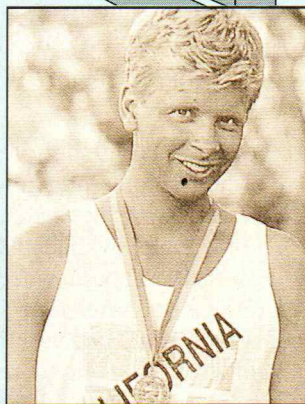
Hlavou proti múru

Asi dve míle pred koncom obyčajne odmietajú svaly a myseľ spolupracovať a mnohí športovci jednoducho spadnú na zem. Cítil som, že lietam! Dosiahol som nedosiahnuteľné, neuveriteľný sen sa stal skutočnosťou.

Moja myseľ sa nakrátko vrátila naspäť do predchádzajúcich rokov. 4. apríla 1984 som mal devätnásť rokov a neskoro v noci som sa vracal domov z pijáckeho večierka, poriadaného blízko univerzity v Chicu. Život bol pre mňa jeden veľký večierok! Stúpil som na brzdy svojho jeepu, aby som nezrazil psa, ktorý sa vynoril pred autom, auto sa dvakrát prevrátilo a spadlo na mňa i na môjho priateľa. Zátýlím som narazil na kraj chodníka, do boku sa mi zaryl francúzsky kľúč a spôsobil mi hlbokú ranu. Panva sa mi zlomila na štyroch mies-

tach. Chodec, ktorý išiel náhodne okolo a videl haváriu, hneď priskočil na pomoc a dával mi umeľé dýchanie. Neskôr hovoril, že som bol úplne modrý.

O pol druhej v noci zatelefonovali mojim rodičom a oznámili im, že sa nachádzam v kóme a že mi nedávajú nádej na prežitie. Bojujúc s panikou, náhlili sa do nemocnice a keď so strachom vstúpili do nemocničnej izby, uvideli moje dolámané telo. Požiadali ich, aby išli domov, no môj otec povedal: „Chcem tu ostať a modliť sa.“ Ošetrojúci neurochirurg si ich zavola-

a opatrne im vysvetľoval: „Na röntgenových snímkoch z poranenej oblasti nie je vidieť miechu, čo znamená, že je prerušená. Krčná chrbtica je zlomená na štyroch miestach. Každú chvíľu čakáme na jeho smrť. Robíme to najlepšie čo dokážeme, pochybujem však, že sa nám ho podarí zachrániť. I keby sa tak stalo, nikdy nebude z neho normálny človek.“

Mojím otcom to na moment otriaslo, jeho silná viera ho však držala vzpriameného v tejto ťažkej skúške. Onedlho sa modlila celá rodina a mnohí priatelia v reťazovej modlitbe za zázrak. Môj život visel na vlásku, bol som napojený na rôzne obrazovky, lekári však ešte stále nezačali s liečbou. Nadránom prišiel neurochirurg za mojimi rodičmi a povedal im: „Snímky sa začínajú zlepšovať, neviem, čo robíte, ale robte to ďalej.“

Ako zázrakom som prežil noc. Ráno o 8.hodine ma presťahovali na oddelenie intenzívnej starostlivosti. Modlitebníci boli povzbudení a do modlitebnej reťaze sa zapojili viaceré zbory. Nasledujúce dni visel môj život na nitke. Červené svetlo nad mojimi dverami blýskalo a lekári spolu so sestričkami bojovali o môj život. Napojili ma na dýchací prístroj a ja som dostal zápal pľúc. Bola to kritická vec pre človeka v mojom stave. V jednom okamihu som dostal vysoké horúčky a lekári si mysleli, že už je koniec. Znovu a znovu zasiahol Boh.

V nedeľu večer oznámili lekári mojím rodičom, že v mozgu sa mi vytvorila krvná zrazenina, ktorá sa neustále rozširuje. Ak ma nebudú operovať, určite zomriem, v mojom stave však nemám nádej na prežitie takej ťažkej operácie.

A lekári boli znovu prekvapení, keď som operáciu prežil.

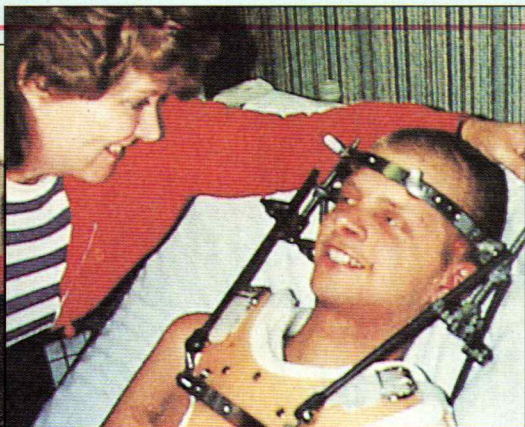
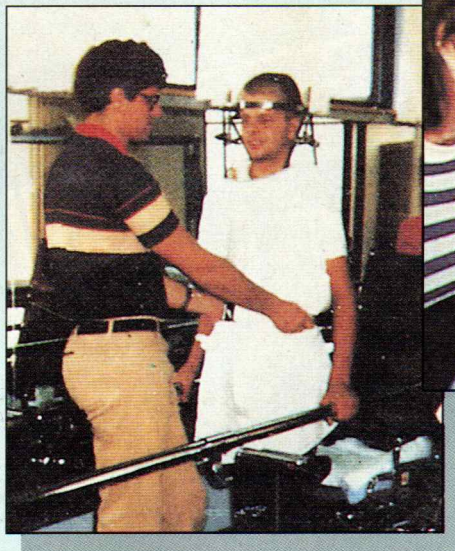
Moji rodičia dostali návrh, aby sa zapísali na kurz, ktorý ich pripraví na to, ako zaobchádzať s defektnými ľuďmi. „Bude ležať ako mŕtvola, nebude ani chodiť, ani rozprávať“, povedali im. Matka a otec sa však neprestávali modliť.

Po dvadsiatich ôsmich dňoch som sa prebral z kómy. „On hovorí!“, ako bleskom sa rozšírila novina po celej nemocnici. Moja izba sa v okamžiku naplnila zvedavými starostlivými lekármi. Dávali mi otázky: „Rich, ako sa hlásuje Cherry Street?...“

Boli šokovaní z toho, že hovorím, ale aj správne hlásťovať? To bolo neuveriteľné! Medicínska veda nedokázala vysvetliť môj návrat do života. Boh urobil skutočný zázrak!

Keď som bol preložený na rehabilitačné oddelenie, úprimná sympatia sestier ma nesmierne motivovala: „Rich, musíš prijať svoj stav, musíš sa naučiť prispôbiť skutočnosti a prijať svoje obmedzenia.“ „Čo? Takto žiť? Ó, nie! Môžete sa staviť, že ja takto žiť nebudem!“ Ich slová ma hnevali a pobádali k zvýšenej aktivite. Počas terapie som usilovne pracoval. Rozhodol som sa, že s pomocou Božou začnem chodiť. Na začiatku som bez pomoci nemohol ani stáť. Bez vedomia sestier som sa snažil klopytať okolo mojej izby. Za tri až štyri týždne som kráčal sám.

Po dvoch mesiacoch od havárie mi lekári chceli vybrať oporný prístroj, ktorý som mal skrutkami pripevnený na hlave, aby sa mi nepohybovala krčná chrbtica, veľmi sa však tohto kroku obávali, pretože jeden zo stavcov bol vyskočený zo svojej správnej pozície. Naplánovali teda operáciu môjho krku.

(Vľavo) Rich pri rehabilitačnom cvičení (Vpravo) Rich so svojou matkou, šesť týždňov po havárii.

Večer pred operáciou som bol na modlitebnom stretnutí. Na tomto stretnutí som bol pokrstený Svätým Duchom. V tom okamihu som cítil, ako v oblasti môjho krku prúdi nesmierna moc. Nasledujúce ráno lekári pri snímkaní zistili, že všetky krčné stavce sú na mieste. Bol som šťastný, že operácia bola odvolaná a zo srdca som vzdal vďaku Bohu. Nezaslúžil som si takú milosť, lásku od odpúšťajúceho Boha.

Po uplynutí jedného roku od havárie mi lekári povolili beh a zdá sa mi, že od tej doby som behať neprestal. O štyri mesiace som súťažil v triatlone a sestričky z nemocnice ma povzbudzovali z tribúny. Od tej doby som sa veľakrát zúčastnil triatlonu, maratónu i bicyklových pretekov na dlhé vzdialenosti. Na jar v r.1989 som bol jedenásty na klasickej maratónke v Chicu a tým som sa kvalifikoval na maratón v Bostone.

Keď teraz bežím posledných pár yardov dole Boylstonskou ulicou v Bostone, som vyčerpaný až na doraz,

každý krok je pre mňa agóniou a ani nevnímam zvuky, ktoré ma obklopujú. Na chodníkoch vedľa trasy počujem zvuky točiacich sa televíznych kamier.

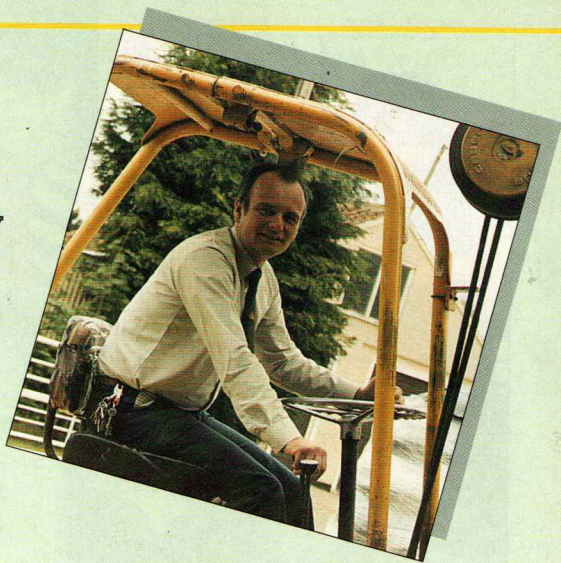
Po prekročení cieľovej čiary som sa s prekvapením dozvedel, že som skončil v prvých dvadsiatich percentách tejto svetovej súťaže, na ktorej sa pravidelne zúčastňuje 8000 bežcov. Pri preberaní medaile mi po líkach tiekli slzy vďačnosti, keď som sa modlil, „Nebeský Otče, je niečo, čo je pre Teba nemožné? Ďakujem Ti...“

Čo ma čaká? Olympiáda? Áno, je to veľký sen, avšak z milosti Ježiša Krista, môjho Pána, som išiel hlavou proti múru aj predtým, zvíťazil som a dosiahol som neuskutočniteľný sen.

O krátky čas bude Rich promovať v odbore grafika a obchod. On sám je majiteľom malej obchodnej spoločnosti. Je nadaným umelcom a športovcom. Často hovorí na miestnych stretnutiach FGBMFI v celej oblasti.

Najlepší obchodný partner

**Gordon Bambridge,
Norfolk, Veľká Británia**

Prvých 28 rokov v mojom živote bolo celkom obyčajných, normálnych, nikde som sa neponáhľal a veľa som toho ani nedosiahol. Stretol som svoju terajšiu manželku Jacquelinu, oženil som sa s ňou a po narodení našej druhej dcéry sme sa podriadili želaniu našich rodičov a dali sme obidve naše dcéry (Lisu — 4 a pol roka, Sarah — 6 mesiacov) pokrstiť v miestnom zbore anglikánskej cirkvi. V tej dobe sme neverili v Boha a podriadili sme sa len v záujme zachovania rodinných vzťahov.

Pri krste mal miestny farár kážeň a my sme si s Jacquelinou uvedomili, že Boh nielen jestvuje, ale je možné s Ním vstúpiť do osobného vzťahu cez Jeho syna Ježiša Krista. Onedlho sme sa pripojili k cirkvi a čoraz viac sme sa zapájali do diania vo zbore. Stal som sa laickým vedúcim a členom synodnej rady a dokonca som viedol i biblické vyučovanie.

Po siedmich rokoch odvtedy, čo sme sa rozhodli pre Ježiša, v decembri 1981, som sa jedného rána zobudil, aby som sa zúčastnil stretnutia a Večere Pánovej. Začal som si čítať Bibliu a prosil som Boha, aby som jej porozumel. Prišla na mňa Božia moc a bol som pokrstený Svätým Duchom. Od toho času som síce veľakrát klesol, moja cesta s Ježišom však pre mňa dostala úplne iný zmysel. Išiel som dopredu iným spôsobom. Biblia získala nový zmysel a v našich životoch sa začali diať zázraky. Jacqualina bola uzdravená z agorafóbie a naša dcéra bola uzdravená z migrén, ktorými často trpela.

Naučili sme sa dôverovať Bohu aj v našej finančnej situácii a vzdať Mu chválu i v tejto oblasti. Spoločne so Jacquelinou sme začali žiť víťazným životom, ktorý je dedičstvom všetkých Božích detí. Som pevne presvedčený, že Pán Ježiš sa dokáže vyrovnáť s každým problémom, ak Mu dovolíte, aby ho vyriešil.

Po určitom čase, i napriek vyššej mzde, ktorú som dostal, som sa cítil sklamaný v spoločnosti, kde som praco-

val. Zdalo sa mi, že nemá jasný cieľ. Keď som sa za tento problém modlil, Pán Boh mi veľmi jasným spôsobom ukázal, že si mám otvoriť svoj vlastný obchod. Mal som veľmi malé úspory, prakticky nič, čo by som mohol ponúknuť ako protihodnotu na pôžičku, keď som sa však ďalej modlil, Pán Boh mi ukázal ďalšie detaily. Bez nejakých väčších podkladov som si naplánoval otvorenie veľkoobchodu. Aby som nestratil odvahu a nerozmyslel si to, hneď som poslal žiadosť o interview manažérovi do banky.

Manažér môj plán schválil, keď však zistil, že nemám prakticky žiadny kapitál, odmietol moju žiadosť. Neprestajne sme sa modlili a podarilo sa nám dať dokopy 2500 libier predajom nášho desaťročného auta a vyplatením našej poisťky. Bez toho, aby sa tieto čísla zmenili, sme dostali pôžičku a mohli sme začať s obchodom.

V prvých šiestich mesiacoch sme videli, ako Boh urobil mnohé zázraky. Jeden z nich sa stal v auguste 1984, keď mi povedal, že budem platiť nájomné za skladovací priestor — 15 libier na týždeň. Bola to nezmyselne malá suma a každý, kto videl môj rozpočet, ma za to kritizoval. My sme však verili, že je to od Boha a držali sme sa tohto čísla. Čas utekal a my sme nakoniec zo zúfalstva súhlasili s ponukou 25 libier týždenne. Majiteľ nástojil na tom, aby sme mu zaplatili neskôr, keď si tam presťahujeme tovar. Za tri mesiace, keď som mu chcel zaplatiť nájomné, povedal: „Stačí, keď mi dáte 15 libier na týždeň.“ Bolo to presne to číslo, ktoré nám ukázal Pán Boh.

Vždy, keď sme v našom obchode kládli Boha na prvé miesto, veľmi dobre prosperovali. Vždy, keď som podnikal akcie z vlastného rozumu, bez modlitby, sa veci zle skončili. I keď som vlastne

predavačom, Boh mi ukázal, že nemám ísť von a predávať — mám Mu radšej dôverovať a čakať, že mi On pošle zákazníkov. Je prekvapujúce, že zakaždým to vyšlo, i keď sa zdalo, že je to bláznovstvo. Nikdy nám nechýbali objednávky na náš tovar. Vždy, keď sa nejaký tovar zle predáva, začneme sa modliť. Častokrát behom niekoľkých minút príde zákazník a objedná si práve tento tovar.

Pri jednej príležitosti sme si uvedomili, že potrebujeme nové regály, ktoré by

Gordon a Jacquelina Bambridge

nás stáli 3000 libier. Ja som mal len 300! Práve sme diskutovali s manželkou o tomto probléme, keď prišiel jeden obchodný cestujúci, ktorý sa mi pokúšal predať rôzne veci, ktoré som nepotreboval. Pred svojím odchodom mi ukázal obrázky regálov a pýtal sa, či nemám

NAJLEPŠÍ OBCHODNÝ PARTNER

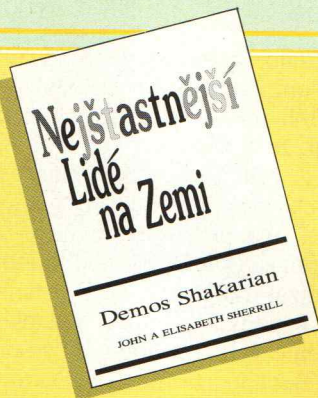
záujem. Ponúkol som mu za ne 300 libier — on moju ponuku prijal!

Predtým, ako sme začali obchodovať, som si poranil chrbticu. Lekár fyzioterapeut mi povedal, že mi môže pomôcť posilniť moje svaly, aby som sa dokázal hýbať, ťažkú prácu však už nikdy nebudem môcť robiť. Približne v tom čase som sa zúčastnil stretnutia FGBMFI. Po večeri som cítil, že Boh mi hovorí, aby som zdvihol ruky nad hlavu. Keď som to urobil, On uzdravil moju chrbticu. Teraz som schopný zdvíhať aj ťažké bremená ako napríklad 90 kilové vrecia rašeliny! Mohol by som rozprávať o desiatkach príbehov zo svojho života. Boh naozaj odpovedá na modlitby!

Obchod nie je jediná oblasť, v ktorej nás Ježiš požehnal. Jeho požehnanie sme videli v každej oblasti nášho života. Modlili sme sa za uzdravenie mnohých ľudí a tí boli uzdravení. Iní boli zasa zmenení Božou mocou. Teraz som zapojený v práci FGBMFI. Na ich stretnutiach sú muži z mnohých denominácií. Mnohí ľudia prežívajú uzdravenie a zmenu svojho života.

Na stretnutiach FGBMFI i počas mojej služby v kázaní som mal tú výsadu, že som videl pôsobenie Ježiša Krista v cirkvi i mimo nej. Doslova stovky ľudí odovzdali svoj život Ježišovi. Neviem, aká budúcnosť čaká na tento svet, jedno však viem, môj Boh to kontroluje, je víťazom.

S. G. Bambridge je veľkoobchodník s poľnohospodárskymi potrebami a je oblastným riaditeľom FGBMFI pobočky vo východnom Anglicku. Spolu so svojou manželkou Jacquelinou majú tri dcéry.

**Táto kniha hovorí
o založení FGBMFI
a je možné si ju
zadovážiť
v lokálnych
skupinách.**

**Ďalšie informácie
môžete dostať:**

BRATISLAVA
7/222.647 ‡ 7/285.018
Bohuslav Kremský
Úžiny 8
83106 Bratislava

BRNO
Emil Knorek
Svatopluka Čecha 100
61200 Brno

PRAHA
2/20.57.97
2/859.04.45

OSTRAVA
Venc Miroslav
Smirnovova 15
70400 Ostrava

Drahý čitateľ: Možno, že pri čítaní tohto vydania časopisu Hlas si sa aj ty zamýšľal nad tým, či môžeš aj ty poznať osobne Boha a mať Jeho pokoj vo svojom srdci. Ježiš povedal, že ak chceme spoznať Boha, ktorý je Duch, musí sa náš ľudský duch znovu narodiť. Ak to chceš osobne prežiť, mal by si:

1. Uznať pred Bohom, že si žil sebeckým životom a že si hrešil tým, že On nebol Pánom tvojho života a tým si sa od Neho oddelil. „Všetci totiž zhręšili a nemajú slávy Božej“ Rim 3,23.

2. Vyznať svoje hriechy, obrátiť sa k Nemu, prosiť o Jeho odpustenie, pomoc pre taký život, s ktorým by bol On spokojný. „Ak sa nebudete kajať, všetci podobne zahyniete“ Lk 13,3.

3. Uveriť tomu, že Ježiš je Boží Syn a tým, že zomrel na kríži, zbral na seba tvoje hriechy preto, aby ti Boh odpustil. „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho nezahynul, ale mal večný život“ Jn 3,16.

4. Vyznať Bohu, že teraz robíš Ježiša Spasiteľom a Pánom svojho života. „Ak ústami vyznávaš Ježiša Krista a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“ Rim 10,9.

Ak si po dôkladnom zvážení texty z Písma vztiahol na seba a chceš urobiť tento dôležitý krok, modli sa nahlas túto modlitbu: „Drahý Bože, viem, že som hriešnik a zahyniem. Vo svojom srdci verím, že Ježiš, Tvoj Syn, zomrel za všetkých hriešnikov, i za mňa a vylial svoju krv, aby očistil moje hriechy. Vyznávam, že Ježiš je Spasiteľom a Pánom môjho života a ďakujem za dar večného života. Verím, že mi pomôžeš žiť k Tvojej spokojnosti.

Nespoliehaj sa na to, že tvoje pocity sú dôkazom tvojho prijatia u Boha. City sú nestále a tvoj nový vzťah k Bohu je založený na Jeho zasľúbeniach (Rim 10,13). **Nehanbi sa a povedz iným o svojom vzťahu k Ježišovi** (Mt 10,32). **Denne sa modli a čítaj Bibliu** (1Pt 2,2; Ž 37,4; Rim 8,14).

Ak si spravil toto najdôležitejšie rozhodnutie svojho života, prosíme, napíš nám, aby sme ti mohli poslať ďalšie informácie. Vyplň a pošli pripojený kupón.

MEDZINÁRODNÉ SPOLOČENSTVO PODNIKATEĽOV S PLNÝM EVANJELIOM

Týmto Vás informujem o mojom rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Prosím Vás, aby ste mi poslali brožúrku „Prijali Krista.“

Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie o tomto spoločenstve.

Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie týkajúcej sa členstva v tomto spoločenstve.

Meno, adresa (tlačeným písmo).

HLAS

číslo 916

Toto je jedno z vydaní európskeho časopisu HLAS, ktorý vychádza v 17 rečiach a je vydávaný medzinárodnou kanceláriou FGBMFI: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgium. Tel: (016) 20.79.44 Telefax (016)20.79.31.

Redaktor: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Umelecká spolupráca:** Paul Goodwin. **Layout:** Convertex. **Redaktor USA:** Jerry Jensen. **Redaktor Juž. Pacifiku:** Mark Raffills. **Redaktor Ázie:** C.K. Lee.

MEDZINÁRODNÉ SPOLOČENSTVO PODNIKATEĽOV S PLNÝM EVANJELIOM

- Týmto Vás informujem o mojom rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Prosím Vás, aby ste mi poslali brožúrku „Prijali Krista.“
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie o tomto spoločenstve.
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie týkajúcej sa členstva v tomto spoločenstve.

Meno, adresa (tlačeným písmom):

TOTO VYDANIE

SNY O DOBRODRUŽSTVE

Mnohí mladí ľudia snívajú o dobrodružstvách a Wolfgang Dietrich nebol výnimkou. Túžil po vzrušení, pohybe, chcel cestovať do exotických krajín sveta. Konečne odišiel z domova, prežíval dobrodružstvá v austrálskych lesoch, v Ázii, Indii, v USA, Mexiku a v Južnej Amerike. Dobrodružné cesty a rôzne zážitky však neutíšili jeho rastúci nepokoj a nenaplnili prázdnotu, ktorú cítil. Zdalo sa mu, že jeho život nemá zmysel!

Po ochorení v Argentíne sa vrátil domov. V období odpočinku objavil skutočný zmysel života. A tak sa začalo jeho najväčšie dobrodružstvo...

**Internacionálne
Spoločenstvo Obchodníkov
Plného Evanjelia**

Prečo práve ja?
David Frank
strana 7

Hlavou proti múru
Rich Sprekel ml.
strana 13

Najlepší obchodný
partner
Gordon Bambridge
strana 16

Pre ďalšie informácie prosíme skontaktujte:

Nepripustte, aby sa tento časopis stratil... Dajte ho svojmu priateľovi.